

L'AMOR D'UNA MARE

Un petit núvol de vapor es va formar davant meu mentre caminava tranquil·lament per la voravia descuidada del carrer principal de la ciutat; ja faltava poc perquè arribés l'hivern, i feia bastant fred. Però no m'importava gaire, ja que per molt que fes fred, dintre de poc començaria a nevar, i la neu era sens dubte el millor que podia existir. Pot sonar infantil, ho sé, però la neu representava per a mi tot allò meravellós i inabastable, d'una bellesa efímera que tan sols podia contemplar; d'un moment màgic i inalterable. A més a més, em recordava a la mare, ja que sempre va ser una cosa molt especial per a ella, perquè veure els flocs de neu regalimar del cel i acumular-se en una espessa capa blanca que impregna de màgia tota la ciutat era com recordar totes aquelles experiències, bones i dolentes, que havia viscut, que s'acumulaven en un gruix que per a ella representava l'autenticitat i la peculiaritat de la seva vida, el que la feia única, i per tant, màgica. Encara recordo com seiem tots dos davant de la finestra del menjador per observar en silenci com la ciutat és tenyia de blanc, i com ella m'explicava tots els bons records que havia viscut en dies com aquell.

Una onada de nostàlgia em va submergir en recordar a la mare, i potser se'm va formar alguna llàgrima als ulls; la trobava tant a faltar... Ja havien passat uns quants anys des que..., però jo encara sentia el dol pesar sobre mi, un dol que m'acompanyaria tota la meua vida, però, que tot i que m'afligia descomunalment, també em feia feliç, perquè agraiïa haver pogut tenir tants records feliços amb la mare, haver viscut tant de temps amb ella, haver-ho gaudit fins al final, i el més important, haver viscut cada instant com si fos l'últim. Ara ella caminava amb mi eternament, encara que jo no la veiés ni la sentís, ella era aquí, amb mi.

Just en acabar de formular aquell pensament, vaig alçar la mirada, ja que un moviment inhòspit va captar la meua atenció; a l'altra banda de la deserta carretera, dret sobre la vorera contrària, una silueta m'observava fixament. Era una noia d'aproximadament la meua edat, molt bella, duia trenes i una vestimenta molt estranya, com una mena d'uniforme escolar del segle passat, amb una faldilla de quadros i uns mitjons blancs que li arribaven fins als genolls. També duia ulleres, que de fet que posaven en realç les perfectes faccions del seu pàl·lid rostre, aportant-li un cert toc innocent i intel·lectual. Era tan bonica que semblava una nina de porcellana, però tot el seu encant era menguat

per la forma en la qual em mirava fixament. Obria els ulls desmesuradament, amb una expressió molt estranya, com si estigués sorpresa, enfadada, contenta, impactada i terroritzada a la vegada. Vaig apartar la mirada i em vaig posar a caminar tan ràpid com vaig poder, sentin com els seus ulls grisos em traspassaven com si fossin gèlids punyals, fent que un calfred me'n pugés per l'espina dorsal, i se'm posés la pell de gallina.

Em vaig allunyar d'un pas ràpid, fugint de la mirada aterridora que encara sentia clavada en la meua nuca, i no va ser fins que vaig girar a la cantonada i que vaig deixar de sentir la presència de la noia que vaig poder respirar tranquil de nou i pensar amb claredat.

Que estrany, aquella noia no em resultava gens familiar, i això que en la nostra petita ciutat ens coneixíem tots, a més anava vestida d'una manera molt peculiar; de segur devia de ser alguna estrangera que venia de la gran ciutat. Això explicaria aquella mirada tan intensa i intimidant; potser estava espantada perquè no sabia on era, o potser s'havia perdut, o potser a la gran ciutat era normal mirar-se d'aquesta manera.

Vaig negar amb el cap i vaig oblidar l'assumpte; no feia falta donar-li tantes voltes, i em vaig concentrar en caminar per la voravia plena de males herbes que s'havien obert pas entre les fissures del ciment. La veritat és que aquells carrers de la ciutat estaven bastant deixats; feia anys que ningú s'ocupava del seu manteniment, tot i com la carretera, on, amb el pas dels anys, s'havien anat fent forats i esquerdes. Vaig arribar al final del carrer, i en arribar a la cantonada vaig girar a la dreta, topant-me cara a cara amb l'obscura silueta de l'escola de segona ensenyança, en la que jo era alumne de segon. Era un edifici de grans dimensions, construït el segle passat, i per tant antic; comportava tres plantes, i les parets que antany havien sigut d'un blanc immaculat ara a penes es podien apreciar, completament grisenques, desgastades pel pas dels anys, grans columnes de roure massís s'elevaven per la façana, entre els porticons blavencs de les finestres, fins al teulat de grises lloses, al centre del qual, imponent, s'alçava una mena de campanar, proporcionant el toc final a l'arquitectura de l'edifici. Antany devia d'haver sigut un edifici impressionant, però avui el dia, el pas dels anys l'havien desgastat tant que a penes podia ser l'il·lusió del que havia pogut ser, ja ningú apreciava la bellesa d'aquell edifici, ningú menys jo. Em vaig parar a contemplar la imponent construcció, que s'alçava en la penombra de la nit que ja començava a enfosquir el cel. Sens dubte havia sigut un edifici preciós,

però ara només inspirava melancolia i nostàlgia, inclús podia arribar a inspirar terror, quan la seva silueta es fonia amb la foscor de la negra nit.

Vaig deixar de contemplar la magnífica construcció i em vaig posar a caminar de nou; tenia que arribar abans que fos massa fosc. Però llavors, a mesura que anava avançant en direcció contrària a l'escola, uns murmuris van arribar a les meves orelles. Al principi eren tan lleus que vaig pensar que eren les fulles agitades pel vent, però en constatar que no feia ni un xic d'aire, i a mesura que els anava distingint millor, vaig escoltar nens i nenes riure, riures innocents, aquells que fan els nens quan son petits i juguen entre ells, aquells riures que són música per l'oïda i que et posen de bon humor, riures de nens i nenes que s'ho passen bé, que gaudeixen. Un somriure se'm va formar als llavis, i em vaig girar, pensant qu'un parell de marrecs anirien jugant per la vorera sota la benevolent mirada de la seva mare, però el meu somriure es va esborrar de sobte en veure que allà no hi havia ningú, que el carrer era desert, que allà només hi havia una ànima: jo. I per tant els riures dels nens només feien qu'augmentar, ara ja no eren dos nens qui reien, sinó una multitud, tots diferents els uns dels altres. Però no semblaven provenir d'enlloc, el carrer era desert, no hi havia cap esplai o parc infantil a prop, i molt menys algun edifici, ja que aquest carrer se situava fora de l'àrea residencial. Bé, no hi havia cap edifici, excepte un. Em vaig girar, el cor bategant-me fort contra el pit, cap a la tenebrosa silueta de l'escola, a mesura que els innocents riures anaven augmentant, i se'm van posar els pèls de punta, ja que era impossible que hi hagués nens a aquesta hora, i molt més en període de vacances escolars. Espantat, vaig arrencar a córrer en direcció contrària a l'edifici, deixant enrere aquells estranys nens que reien plàcidament.

Però llavors, una veu familiar, massa familiar va xiuxiuejar-me a l'oïda. "*Espera, Eloy.*" Vaig aturar-me en sec, els ulls oberts com plats i una expressió de sorpresa fixa en el rostre. "*No em deixis aquí. No m'abandonis.*" Vaig entreobrir els llavis, en choc. Era la mare. Era la veu de la mare. "*Torna.*" N'estava segur. Era ella, era aquella veu que durant tants anys havia somiat en escoltar de nou, era la mare, era la mare. Llàgrimes de felicitat van formar-se de sobte en els meus ulls, ella havia tornat, era la mare. "*Vine amb la mare.*" Vaig girar-me de sobte, cap a la direcció de la qual feia uns instants fugia desesperadament, i sense pensar-m'ho dues vegades, vaig arrencar a córrer, cap on semblava provenir la seva veu.

Els alegres riures de nens que ara em resultaven tenebrosos i terrorífics continuaven ressonant al meu voltant; però els ignorava completament; ara només m'importava una cosa: la veu de la mare, una veu que cridava el meu nom demanant ajuda, una veu que em va conduir davant de l'imposant silueta de l'escola qu'uns minuts abans havia observat amb admiració, però que ara només m'inspirava por i rebuig; una aura fantasmagòrica la rodejava sota la pàl·lida llum de la lluna, i una perillosa foscor semblava regnar en el seu interior. Em vaig aturar en el marc de l'entrada, els meus passos rebutjaven d'anar més enllà, el meu instint em cridava de fugir d'allí, tenia la pell de gallina i una suor freda se'm pegava al cos: tenia por, no sabia què podia trobar-me allà dins, però tot i així, quan la veu de la mare va tornar a ressonar en les meves orelles, cridant-me, suplicant la meva ajuda, vaig fer un pas endavant, i sense dubtar-ho em vaig endinsar en el tenebrós edifici.

En fer-ho, els innocents riures que escoltava van esdevenir murmuris estridents, una barreja de crits, paraules imperceptibles, i opinions tergiversades; era com si m'estiguessin observant i parlessin de mi entre ells, com si em jutgessin millers d'essers invisibles que jo només podia escoltar. Vaig caminar tan ràpid com vaig poder pel passadís desert, intimidat per les estranyes veus que només feien qu'intensificar-se.

"Eloy, soc aquí... Ajuda'm si us plau." La veu de la mare era l'únic que em calmava, era el meu far enmig de tota aquella foscor, i com és de sentit comú, vaig tractar de seguir la seva llum, que em va conduir cap a les escales del primer pis. Vaig començar a pujar, seguint les seves indicacions, fins que vaig arribar a un pis completament desconegut per a mi; el tercer. Els alumnes de l'escola teníem estrictament prohibit pujar-hi, per motius que mai ningú havia desvelat, òbviament, com tots els alumnes hauran fet algun cop, jo també m'havia saltat aquella norma i hi havia pujat, però allà no hi havia res d'interessant, només un replà sense cap porta ni finestra, ni tan sols una claraboia; només quatre parets, i les escales. Però ara no era com l'últim cop que hi havia pujat, ara, enfront meu hi havia una vistosa porta vermella, que no podia passar desapercebuda; era la figura principal, l'únic en què podia concentrar-se la meva mirada.

"Ja hi ets quasi, Eloy, després de la porta..."

Tremolant, em vaig apropar, sota els intensos murmurs que encara ressonaven entre les antigues parets de l'escola, vaig alçar la mà per girar el pany, que per la meua sorpresa va fer un sorollet i va deixar que la porta s'obris, en un esgarrifós grinyol. Just en aquell instant, es va fer un silenci absolut, i ja no vaig escoltar cap mena de veu, ni la dels nens, ni la de la mare, només silenci, un impregnant i embafador silenci que m'engollia. Vaig introduir-me ràpidament a l'altra banda de la porta, tractant de fugir d'aquest últim, i a l'altra banda, vaig descobrir un passadís molt diferent dels altres.

Estava ple de coses cobertes de pols, de joguines, de llibres, de material escolar, de mobles, d'objectes estranys,... a dures penes m'hi podia bellugar. Vaig fer uns passos, endinsant-me en l'estrany passadís, i vaig poder constatar que allà també hi havia aules encara que no s'hi podia accedir, ja que el vast mobiliari ho impedia. Bé, no es podia accedir a cap aula menys a la del fons del passadís, la porta de la qual era oberta de bat a bat, i deixava entreveure una sala de classe antiga, potser del segle passat.

Llavors, fent-me tornar a la realitat, un cop va ressonar en l'espès silenci qu'havia envaït l'escola; la porta vermella, que d'aquest costat del passadís era negra, acaba de tancar-se d'un cop sec. Un calfred em va recórrer l'esquena, tenia que buscar la mare el més ràpid possible, i fugir d'aquell tenebrós lloc. Però llavors, vaig distingir com una silueta grisenca es formava prop de la porta negra, era un nen, d'uns vuit anys, que em mirava amb curiositat mentre s'apropava molt a poc a poc de mi, podia veure a través d'ell, però no podia negar el que veien els meus ulls, era un nen, un nen de veritat. Segons després, sota la meua mirada espantada, va aparèixer una noia de la mateixa edat, amb la mateixa constitució, i darrer seu en va aparèixer un altre, i un altre i un altre, fins que van ser una multitud, que s'apropaven lentament cap a mi. Se'm van obrir els ulls com plats en processar el que veien els meus ulls, i la meua expressió es va tornar un rictus horroritzat. Vaig voler cridar de terror veia incapaç d'emidir qualsevol mena de so, la por em paralitzava, i no podia moure'm; ni tan sols fer un mínim gest.

Però llavors la vaig sentir, la veu de la mare, de nou, que em deia de córrer, de fugir, i vaig ser capaç de reaccionar, de girar-me i de córrer en direcció contrària a la massa de nens que s'apropava a mi, com si volés engollir-me en el seu interior. Vaig córrer sense mirar enrere tractant d'esquivar els

objectes que jeien per la totalitat del passadís, seguint la direcció de la qual m'havia semblat que venia la veu de la mare.

Així vaig arribar a l'última i única sala a la qual podia accedir del passadís; la sala del fons, i allí era ella, tal com la recordava, seguda sobre una taula pentinant-se el cabell com volia fer-ho abans d'anar a dormir. Vaig sentir com alguna cosa em rossava el coll, devia de ser l'emoció, era la mare, la meva mare estimada, l'havia trobat tant a faltar...

— Mar... — vaig voler cridar-la, entusiasmat, mentre baixava d'un salt els escalons que permetien l'accés a la sala, però llavors va ser quan ella es va girar.

Estava molt pàl·lida, prima i demacrada, per parts semblava que inclús li caigués la pell a trossos, el seu rostre antany benevolent estava desfigurat en un terrorífic rictus pervers i els seus ulls em devoraven amb una mirada plena d'odi i rencor. Però el pitjor no era allò, sinó la marca que tenia al voltant del coll, la cicatriu que em va fer recordar allò que havia oblidat, la cicatriu de la soga que ara em rodejava el coll, me l'estrenyia i feia que a poc a poc, la meva vida se m'escapés de les mans. Una llàgrima em va rodolar per la galta, la mare no havia mort de cap malaltia, la mare s'havia tret la vida, s'havia suïcidat després d'haver intentat ofegar el seu fill de cinc anys, després d'haver intentat prendre'm la vida, i ara ho havia aconseguit.